

(המשך מעמוד 8)

עינו של גרושם שוקן, עורך ובעל הארגון, שחיפש אנשים חדשים ונמרצים. קרן המר" צין, דוקטור לפילוסופיה (ועתונאי לשעבר) שהגינות הייתה תכונת-אופיו הבולטת ביותר (אמר חבר: "קרן לא יחצה את הכביש ל- עולם באלכסון!") היה הרבה יותר מזה: תוך זמן קצר הפך לסמל העתון, כותב מאמריו הראשיים, יוצר אותו סגנון מתון אך תקיף שכבש את הקהל הרציני. הוא לא רק משך את מבטו של שוקן, במסיבות-העתונאים עם משה שרת, עורך את תשומת-לבו של שרה-חזון, ששינה את שמו מקרמר לקרן, גייסו לתפקיד יועץ בג"ר רירות בחשיגנטון, ולאחר מכן בלונדון.

אולם קרן התגעגע חזרה למקצועו האמיתי. עוד לפני כן חזרה ארצה בתה, יהודית. בי אוריה הדיפלומטית הדחוסה של חשיגנטון לא הרגישה עצמה בטוב, הודיעה: "אני רוצה הביתה, לקיבוץ!" הוריה הסכימו לתת לה לחזור למשק משגב-עם הגלילי, אחרי שאיימה לחזור גם לפני הסכמתם.

החולמה הסינית. לפני כמה חודשים הבטיח דויד הכהן לקרן שיסדר לו אשרת-כניסה לסיין העממית. קרן טס מיד לראנגון כשליח הארגון, אולם חזר מאוכזב: התומה ה גדולה של סיין סגרה עליו את המעבר.

תחת ביקורו בסיין, הקדיש קרן את מרצו לטיול אחר: מסע אל תוך משפט קסטור. הוא הסתגר בבית, נמנע מלבקר במערכת, יצא כשהוא נושא פצצה עתונאית: התקפה חריפה על השופט בנימין הלוי, יליד גרמניה

במולדת החדשה נשבו רוחות חדשות ו- סעידה, אשתו הראשונה של דוד, שמה לב כי לישראלים רק אשה אחת, אסור לשאת שתי נשים. שכנס הזקן, יחזקאל יסודי נאסר בעתון ביגמיה. סעידה התחילה ללחוץ על דוד להיות מודרני, להתגרש מאשתו השנייה. דוד סרב, כי אהב את שתיהן אהבת נפש.

סעידה לא הרפתה ממנו, חיפשה את הצדק בבית-המשפט בנתניה, אולם השופט פסק כי מאחר שנשרי נשא את נשותיו עוד בתימן אין לצאת עליו לגרש אותן.

השבוע עשה שלישיית הנשרים על בית משפט השלום התל-אביבי: סעידה הוסיפה לחפש את הצדק. אולם סניגורו של הנאשם טען כי כבר ניתן פסק-דין בעניין הגידון ואין לשפוט אדם פעמיים על אותה העבירה. השלישייה חזרה לנתניה.

זיופים למען הרושם

מנחם בן פסח (24) לא עשה כל רושם על ארנסטניה גרב. מאז נפגשו לפני שנה במעבר ברת יד-המעביר איבד מנחם את מנוחת נפשו ותאבוגו, אף התחיל לסבול מנדודי שינה. לא פעם ביקש מארנסטניה לצאת איתו, אך היא סרבה. הוא פשוט לא עשה עליה כל רושם.

מנחם לא התיאש: לפני חודש הופיע בפני השופט, הראה לה תעודת שירות ב- משרד הבטחון, אמר: "כדאי לך לצאת אתי,

עליידי וילון-שמיקה, להמשיך לגור יחד. חצי שנה גרו השלושה בחדר אחד. המת"ח חות עלתה וגברה, אך דינה קיבלה את איר הנוחיות בקור רוח מוחלט: "אם צר לכם" אמרה, "צאו!" לזוג הנשוי היה צר מאד. הם יצאו. דינה נשארה בחדר לבדה, אך לא לזמן רב. גם היא התחתנה, המשיכה לגור בחדר עם בעלה משה העובר במשרד-הבטחון. מאז לא היה אף רגע משעמם לשלאסים:

מסחריים עם העולם החדש מעבר לים. לקראת חג הפסח שלח טוביה שי לקרוי ביו בארצות-הברית: ספר-הגדה אמנותי, כרוך בריכה עבה, יפה, מלווה הקדשה נר- גשת בשפת-הקודש. טוביה היה סמוך ובטוח כי השי ימצא חן בעיני הקרובים.

מעיות גורלית. יום לפני סדר-פסח ראה טוביה את ספר-ההגדה שנית, לאפתעתו הרבה. היא לא הגיעה לתעודתה, אלא למשרד

בעי דירה אסתר וזאב שלאם שתי שיניים על מפתח החדר

חוקר המשטרה הכלכלית. באותו משרד נתבקש טוביה להסביר כיצד הגיעו בולים ישראלים לתוך הכריכה העבה, היפה, של הספר.

השבוע הצטרף טוביה לחזור על הסברו בפני שופט-שלום תל-אביבי, כשהובא לדוכן העדים כנאשם בהברחת בולים ישראלים בסכום של 200 לירות. טען הנאשם: "זו ההגדה שלי. אני מחזיק בה את הבולים שלי, כך שאיש לא יוכל למצאם. קניתי הגדה אחרת, אותה רציתי לשלוח לקרובי בחוץ-לארץ. נראה ששלחתי את הספר הלא נכון."

השופט לא האמין להגדה זו, פסק: "שלו- שנה חדשי מאסר על תנאי."

כל ישראל אפלית הריוקים

רק אדם נשוי, או שהיה נשוי, הינו כשר להתמנות כדיין בבית-דין רבני, כך נקבע בתקנות הסכמת הדיינים שפורסמו השבוע על-ידי שר-הדתות, לאחר שאושרו על-ידי הרבנים הראשיים. התקנות אינן מסבירות מדוע גרוש מתאים יותר לתפקיד דיין מאשר ריוק.

צמדי - בקר

במושב פטיש בנגב היכנסו החודש לראש שונה לעבודה פרות המשמשות בתפקוד של בהמות עבודה, מושכות עגלות טעמונת באירופה וזה נוהג נפוץ, אולם בישראל היכי נס לראשונה עם הבאת פרות-עבודה מגרמי ניה במסורת השילומים. נוסף לעבודות, שופעות הפרות גם ל' ליטר חלב ביום.

המלונה אל הספר

לאחר שהמשטרה פנתה לתושבים בבקשה לתרום כלבים להגנת ישובי הספר, הצעו לה השבוע 60 כלבים למטרה זאת. הגדלו להציע תושבי מ-שבזקנס בגבעת-השלושה, שהודיעו על נכונותם לתרום 10 כלבים. מכל ההצעות, בררה המשטרה עד כה 8 כלבים בלבד, והם נשלחו לאימוניהם בבסיס הארצי של המשטרה בשרפס.

מזוודה אטומית

בעוד שכיום מוציא כל אדם בישראל ב- ממוצע 20 דולאר לשנה עבור הנפט המובא מחוץ-לארץ במליוני חביות, תוכל ישראל, אחרי הקמת תחנת-כוח אטומית, להביא את כל הדלק השנתי שלה במזוודה אחת. גרעין נאי יהודה אייזנברג, שצירי השבוע טעמונת אופטימית זו, הזהיר מפני האשליה כאילו האטום ימתיק בקרב את מייחם. דעתו: האטום רק יבוא במקום החשמל. עד שתימצא דרך הרבה יותר זולה להמתיק מייחם, מכפי שידוע כיום, לא ישתפרו הסיכויים לרתום את היח התיכון להשקייית הנגב.

הזוג התחיל לבנות קיר ונג על הגזוטר-ה' המשותפת בנוסיון להפכה למטבח. לאחר דיון משפטי ממושך הצליחו השלאסים להי- ציא את הזוג מן הגזוטר-ה. התגובה: "אין דבר, אנחנו עוד ניקח את כל הדיירה."

גם תיגרות ידים לא נמנעו: משה, בחור בריא גוף היציא לשלאס (60) שתי שיניים. המשטרה ראתה בדבר סכסוך שכנים רגיל, לא התערבה. שלאס חזר וביקש מהזוג לעזוב את החדר, אך תגובתם לא נשתנתה: "מי שצר לו המקום - שיצא." אולם הזוג הצעיר היה מוכן לנהל משא-ומתן על תנאים, הציע לשלאס לשלם 300 ל"י תמורת החדר. שלאס סרב. הוא ידע כי הזוג עומד לקבל שיכון ביד-אליהו.

לפני ארבעה חודשים עברו דינה ומשה ליד אליהו, אך לא מסרו את מפתח החדר ל- שלאס, אלא לרשות המוסמכת, בצירוף בק- שה להחרים את החדר בשביל שיטרי- ש- גר, להבריהם, במעברת בית-ליד אך שירותו במשטרה חיוני בעיר. הרשות המוסמכת ביקשה מהשוטר להצהיר על כך בשבועה; השוטר הצהיר. הרשות המוסמכת החליטה ל- החרים את החדר.

שלאס עירער על ההחלטה בבית-המשפט המחוזי התל-אביבי. ממש ברגע האחרון לפ- ני שנכנס צו החרמה לחוקפו, הביא שלאס ל- בית-המשפט את תוצאות חקירתו הפרטית: השוטר עזב את המעברה לפני 4 שנים, מת- גיור כעת בכפר אונו בביתו הפרטי בעל שני חדרים. הרשות המוסמכת ביטלה את הצו, החזירה לשלאס את המפתח.

אולם שלאס לא זנח את העניין: כתב מכתבים רבים לשוטר, דרש פיצוי על הוצ- אות המשפטיים, אולם טרם קיבל כל תשובה. השבוע כתב שלאס מכתב נוסף בו צירף לדרישתו המקורית התראה כי אם לא יקבל תשובה כלשהי לפניו, ימסור את עניין שבועת השקר של השוטר למפקח הכללי של המשטרה, יחזקאל סחר.

הברחות

אין זו הגדה

האנושות מתחלקת לשני סוגי אדם: האחד שיש לו קרובים בארצות-הברית, השני שאין לו.

לטוביה וזנובנד (58) ממחנה-ישראל היו קרובים בארצות-הברית. הוא אהב אותם מאד, כמוהו גם הם. לעתים שלחו לו חבר לות סקריפ, הוא השיב במכתבי תודה ארוי כיס, בהם תיאר בין היתר גם את מצבו המר, הכשיר את הקרקע לקשירת קשרים

* שמו ומספרו של השוטר שמורים ב- מערכת עד סוף הבריור.

בינמאי נשרי (שמאל).

שלושה מקומות על מרבד-הקסמים

כעת אני עובר בשירות הבטחון, את מבי- נה..."

התעודה עשתה עליה רושם והם יצאו ל- בלות בתל-אביבי. אולם כשהקלו בשוטר ה- ראשון, ביקשה ממנו ארנסטניה לבדוק את התעודה.

השבוע יצא מנחם מבניינו האפור של בית משפט השלום התל-אביבי כשבכיסו קבלה על קנס של 100 לירות ששילם לפי צו ה- שופט אליעזר בן-טל שמצא אותו אשם ב- זיוף תעודה ממשלתית. היה זה רק חלק מפסק הדין, חלקו השני עלול להוליך את מנחם לבית-הסוהר לחצי שנה באם יחזור ב- שנית על עשיית רושם מסוג זה.

מלבד 100 הלירות איבד מנחם את אר- נסטינה לעולם, אולם מנוחת נפשו ותאבוגו חזרו אליו.

דרכי חיים

מי שצר לו שיצא

עשרים ואחת שנה גרו זאב ואסתר שלאס בדירתם בקומת-השלישית של בית יפה ב- רחוב המלך גיורג' התל-אביבי. לאחר שנ- טימה מלחמת השיחרור החליטו להשכיר חדר אחד למרים אקמן, שהפכה לדירתם ה- שקטה. יום אחד ביקשה מרים רשות להכניס לחדרה את חברתה דינה מינקוביץ. השלאסים הסכימו. גם דינה הייתה בחורה שקטה.

לפתע בא משבר: מרים אמרה לדינה ש- היא עומדת להינשא, ביקשה ממנה לפנות את החדר. דינה בירכה אותה, אך סרבה לצאת, הציעה מוצא אחר: לחלק את החדר לשניים

כמיהו. היתה זו הפצצה העתונאית האחרונה של ד"ר משה קרן.

חינוך

פרט קטן ושכח

האוניברסיטה העברית לא שכחה אף פעם להזכיר לעולם את הישגה המזהיר: כחמי- שים סטודנטים ערביים נמנים עם תלמידיה, היכחה חיה לרוח הנאורה של המדינה.

בשבוע שעבר פנו חמישים אלה במכתב אל נשיא המדינה, נשיא האוניברסיטה ומערי- כת העולם הזה, הזכירו שבכל זאת שכח פרט אחד: אין הם מסוגלים להתקיים בירו- שלים.

"חלק מהחטומים מטה", התמרמו, "פנה אל לשכת העבודה של הסתדרות הסטודנטים, ולאחר פניות חוזרות ונישנות קיבל תשובה שלילית, כשההנמקה היא שהמשרדים אינם מוכנים לקבל סטודנטים ערבים משום שהם ערבים."

דת

כנפי נשרים

כשעצר מרבד הקסמים בתחנה הסופית, ירד דוד נשרי עם שתי נשותיו: סעידה ו- שרה. את שתיהן נשא עוד בעדן. במולדת ה- חדשה השתקפה משפחת נשרי במעברת נתנ- יה, שמחה בחלקה.

* מימין: עורך-דין מיכאל כספי, שנזדמן לאולם בית-הדין.